

सं पा द की य

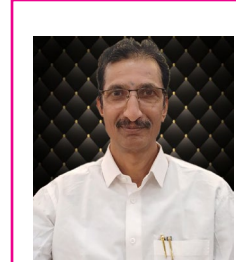
मायमराठीचा उत्सव

अलीकडेच मराठी शाळांमधील विद्यार्थी संख्या कमी झाल्याचे निरीक्षण आहे. मराठी चित्रपटांकडे प्रेक्षकांचे दुर्लक्ष होत आहे. मात्र, मराठी सर्जनशीलतेत विविध क्षेत्रांत प्रगती झाली आहे. मराठीत विज्ञान-तंत्रज्ञान आणि अर्थकारणाची भाषा बनण्याच्या दृष्टीने प्रयत्न होणे आवश्यक आहे. साहित्य संमेलन आणि प्रदर्शने साहित्याची महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावतात. मराठी शाळांमधील विद्यार्थी कमी होत आहेत, मुंबई-पुणे यांसारख्या महानगरांतील काही मराठी शाळांना विद्यार्थी मिळत नाहीत, मराठी चित्रपटांकडे प्रेक्षक पाठ वळवत आहेत, मराठी पुस्तकांची एक हजारांची आवृत्ती खपण्यास काही वर्षे लागतात... यांसारख्या निरीक्षणवजा वक्तव्यांची मराठीजनांना एव्हाना सवय झाली आहे; कारण ही नकारात्मक भाषा सुरू होऊनही तीन दशके लोटली आहेत. या काळात मराठी माध्यमातून शिक्षणाऱ्यांचे प्रमाण काहीसे कमी झाले असेल; मराठी चित्रपट पाहणाऱ्यांची संख्याही रोडावली असेल अन् मराठी पुस्तके वाचणारेही घटले असतील; परंतु मराठीतील चित्रपटनिर्मिती, ग्रंथनिर्मिती कमी झाली असे नाही. उलट गेल्या २५ वर्षांत मराठी सर्जनशीलता अनेक क्षेत्रांत चमकली. चित्रपटांत नवे प्रयोग करण्यापासून नाटकांच्या पुनरुज्जीवनापर्यंत आणि पुस्तकांसाठी विविध विषय हाताळण्यापासून वाचनसंस्कृतीसाठी झुपुस्तकांचे गावफेऱ्सारखा उपक्रम राबविण्यापर्यंत गोष्टी घडल्या. याचा अर्थ, मराठीसाठी खूप चांगले दिवस आले असे नाही; परंतु ती संकुचित झाली नाही हे, खरे. बारा कोटी लोकांची भाषा अशी सहजासहजी संकुचित होतही नसते. मात्र, जगातील सर्वाधिक बोलल्या जाणाऱ्या भाषांपैकी पहिल्या पंधरात असलेल्या मराठीची जेवढी भरभराट व्हायला हवी होती, तेवढी झालेली नाही, हेही खरे. महाराष्ट्राच्या समाजजीवनाची, प्रशासनाची, संस्कृतीची मुख्य भाषा असलेली मराठी ही विज्ञान तंत्रज्ञानाची आणि मुख्य म्हणजे अर्थकारणाची भाषा बनणे आवश्यक आहे. तसे झाल्यास मराठीचा वेलू गगनावरी जाऊ शकेल. त्यासाठी मराठीजनांना आपली भाषा केवळ भावना आणि अभिव्यक्तीपुरता मर्यादित न ठेवता ती बाजारपेठेची भाषा बनवावी लागेल, आधुनिक शिक्षणाची भाषा बनवावी लागेल. यासाठी सरकारने कायदे वगैरे केले, तरी कृतीसाठी सर्व मराठीजनांना आपली भाषिक अस्मिता टोकदार करावी लागेल. आजचा मराठी भाषा गौरवदिन थाटात साजरा करतानाच तिच्या उत्कर्षासाठी असा विचार करणे अगत्याचे ठरते. महाराष्ट्राच्या सांस्कृतिक दिनदर्शिकेत मराठी भाषा गौरवदिन आता चांगलाच रुजला आहे. सुभाषितवजा काव्यपंक्तींनी मराठी काव्याचे माधुर्य वाढविणारे, ज्ञाननपीठक विजेते ज्येष्ठ कवी कुसुमाग्रज यांच्या जन्मदिनाचे औचित्य साधून २७ फेब्रुवारीचा दिवस विविध कार्यक्रमांनी, मराठी भाषा आणि संस्कृती यांचा जागर करून साजरा केला जातो. आपल्या मायबोलीसाठी मराठीजनांना एकत्र येण्याची संधी आजचा दिवस देतो. अलीकडेच मराठीला अभिजात भाषेचा दर्जा मिळाला असल्याने त्याचा उत्साह सर्वत्र जाणवतो आहे. गेल्या आठवड्यात राजधानी दिल्लीत पार पडलेल्या अखिल भारतीय मराठी साहित्य संमेलनाला एरबीच्या साहित्य संमेलनाइतकी गर्दी नसली, तरी त्याच्या स्थानमाहात्म्यामुळे त्याला वेगळे महत्त्व प्राप्त झाले. साहित्य संमेलनांना येत असलेल्या उत्सवाच्या स्वरूपावर काही छिद्रान्वेषी मंडळींकडून टीका होत असली, तरी असा उत्सव वातावरणात चैतन्य निर्माण करणारा असतो. साहित्य संमेलनांच्या आयोजनात आणि त्यांतील कार्यक्रमांत दोष असतात, यात शंका नाही; परंतु या माध्यमातून समाजातील मोठ्या घटकांपर्यंत पोहोचता येते. आपल्याकडे पुणे, मुंबई, नागपूर, नाशिक, छत्रपती संभाजीनगर, कोल्हापूर आदी शहरांचा अपवाद वगळता बहुतेक शहरांत निव्वळ साहित्यविषयक पुस्तकांची दुकानेही नाहीत. संमेलने, प्रदर्शने यांमुळे पुस्तके सर्वदूर जाण्यास मदत होते. विविध संमेलनांमुळे विचारांची देवाण-घेवाण होते, अभिव्यक्तीला व्यासपीठ मिळते. त्यामुळे सर्वच संमेलनांचे आणि मराठीच्या उत्सवासाठीच्या सर्व उपक्रमांचे स्वागतच करायला हवे.

दोषी राजकारण्यांवर निवडणूक लढण्यावर आजीवन बंदी का नाही

गुन्हेगार हा गुन्हेगारच असतो कारण गुन्हा हा लहान-मोठे अशा पध्दतीने ठरविला जात नाही. त्यामुळे सर्वसामान्यांनी केलेला गुन्हा असो अथवा राजकारण्यांनी केलेला गुन्हा असो यांना समान वागणूक व समान शिक्षा व्हायला पाहिजे असे माझे स्पष्ट मत आहे.ही बाब राजकीय पुढा-यांनी लक्षात ठेवली पाहिजे.परंतु देशाचे दुर्भाग्य म्हणावे लागेल की, राजकीय पुढा-यांनी आपल्या स्वार्थासाठी आपल्या पध्दतीने नियम व कायदे बनविल्याचे दिसून येते.त्यामुळे अनेक राजकारणी बाहुबली या नावाने ओळखले जाते.सर्वांचे न्यायालयाने केंद्र सरकारकडून दोषी खासदार आणि आमदारांना निवडणूक लढण्यास कायमची बंदी घालावी का,यावर उच्च मागितले होते.या प्रकरणी केंद्र सरकारने प्रतिज्ञापत्र दाखल केले आहे. प्रत्युत्तरादाखल,असे म्हटले गेले की गुन्हेगारी प्रकरणांमध्ये दोषी ठरलेल्या राजकारण्यांना शिक्षा भोगल्यानंतर आयुष्यभर निवडणूक लढवण्यास बंदी घालता येत नाही.या प्रतिज्ञापत्रावरून असे लक्षात येते की,केंद्र सरकारने सादर केलेले प्रतिज्ञापत्र फक्त राजकारण्यांच्याच फायद्याचे असल्याचे दिसून येते व यावरून स्पष्ट होते राजकारणी गुन्हेगार आणि सर्वसाधारण गुन्हेगार यात जमीन-आसमानचा फरक आहे हे सरकार प्रतिज्ञापत्र सिध्द केल्याचे दिसून येते. आपण अनेकदा पहाले सर्वसाधारण गुन्हेगारांना थर्ड ग्रेडची वागणूक दिली जाते आणि राजकीय गुन्हेगारांना किंवा राजकारण्यांना व्हिआयपीची ग्रेडची वागणूक दिली जाते ही सर्वांत मोठी तफावत राजकारणी आणि सर्वसामान्यांच्या गुन्हेगारीमध्ये

आहे.कारण देशात असलेल्या गुन्हेगारांना जर राजकीय पक्ष प्रथम प्राधान्य देत असले व खतपाणी घालत असले आणि अशा परिस्थितीत त्यांना स्वच्छ प्रतिमेचा व्यक्ती दिसत नसेल तर ही कसली लोकशाही म्हणावी!आज देशात हजारो गुन्हेगारांनी राजकारणात प्रवेश करून आमदार खासदार मंत्री बनून लोकप्रतिनिधी व जनप्रतिनिधी झाल्याचे दिसते ही बाब लोकांसाठीला घातक आहे.आज सर्वसामान्यांनी थोडासाही गुन्हा केला तर त्यांच्यावर कठोर कारवाई करून तुरुंगात डांबले जाते व त्यांच्या परिवाराची जलदसुलट तपासणी करून टॉर्चर केले जाते.परंतु याबाबतीत राजकीय पुढा-यांबाबद मात्र शिथिलता दिसून येते.हा सर्वसामान्यांवर अन्याय नाही का? यावरून स्पष्ट होते की राजकीय पुढारी आपल्या हिताप्रमाणे कायद्यात बदल करून आपली राजकीय पोळी नेहमीच शेकत असतात ही बाब जगजाहीर आहे.म्हणूनच केंद्र सरकारने सर्वोच्च न्यायालयाला प्रतिज्ञापत्रात म्हटले आहे की,

लेखक
रमेश कुण्हराव लांजेवार
(माजी विवापीठ प्रतिनिधी,

गुन्हेगारी प्रकरणांमध्ये दोषी ठरलेल्या राजकारण्यांना शिक्षा भोगल्यानंतर आयुष्यभर निवडणूक लढण्यापासून रोखता येणार नाही.यात संपूर्णपणे राजकीय पुढा-यांचा व राजकारण्यांचा स्वाधीनपणा

मानवी चुकांचे परिणाम वन्य प्राण्यांना भोगावे लागतात

कठीण बनवत आहे. मानवी चुकांचे परिणाम वन्य प्राण्यांना भोगावे लागतात; वन्यजीवांना त्यांच्या प्राणांचे बलिदान देऊन हवामान बदलण्या परिणामांची सर्वात मोठी किंमत मोजावी लागते. मानवी प्रगतीमुळे वन्यजीवांचे थेट नुकसान होते, त्यांचे नैसर्गिक अधिवास नष्ट होतात आणि प्रदूषणामुळे मृत्यू होतात. अनेक वेळा रस्ते अपघात, वीज कोसळणे, उपद्रव्या खड्यात किंवा शेताच्या विहीरित बुडून वन्य प्राण्यांचा मृत्यू होतो. रस्त्यांचा विकास वाढत असताना, वेगवान वाहनांमुळे वन्य प्राण्यांच्या मृत्यूचा थोका वाढतो. वन्य प्राण्यांसाठी शिकार हा आणखी एक धोका आहे. वन्यजीवांमध्ये मृत्यूची इतर कारणे म्हणजे रोग, दुर्घात, परजीवीबाध, उपासमार, कुपोषण, निर्जलीकरण, हवामान परिस्थिती, नैसर्गिक आपत्ती आणि इतर प्राण्यांकडून होणारी शिकार. वाढत्या मानवी क्रियाकलापांमुळे तलाव, गवताळ प्रदेश आणि जंगले यांसारख्या

अधिवासांचे नुकसान होते, ज्यामुळे वन्यजीवांना सहज वावरणे कठीण होते. परिसंस्थेत सतत बदल होत असतात, ज्यामुळे वन्यजीवांना अन्न, पाणी आणि त्यांच्या पिढ्यांना वाढवण्यासाठी चांगल्या नैसर्गिक जागांपासून वंचित ठेवले जाते. प्रदूषणामुळे हवा, माती आणि पाणी दूषित होऊन जगांपर्यंत पोहोचते. वर्ल्ड वाइल्डलाइफ फंडच्या लिव्हिंग प्लॅनेट रिपोर्ट २०२४ नुसार, गेल्या ५० वर्षांत (१९७०-२०२०) वन्यजीवांच्या लोकसंख्येचा सरासरी आकार विनाशकारीरीत्या ७३ टक्क्यांनी कमी झाला आहे. अहवालात असा इशारा देण्यात आला आहे की नैसर्गिक विनाश आणि हवामान बदलामुळे पृथ्वीच्या काही भागांमध्ये धोकादायक पातळीला पोहोचत आहे, ज्यामुळे मानवतेसाठी गंभीर धोका निर्माण झाला आहे. गेल्या पाच वर्षांत महाराष्ट्रात ४१ वाघ आणि ५५ बिबट्यांची शिकार करण्यात आली. आरटीआय अर्जाद्वारे मिळवलेल्या माहितीनुसार, २०२०

ते जानेवारी २०२५ दरम्यान राज्यात १६८ वाघ आणि ८०८ बिबट्यांचा मृत्यू झाला आहे. अधिका-यांनी म्हटले आहे की बहुतेक मृत्यू नैसर्गिक कारणांमुळे आणि अपघातांमुळे झाले आहेत, तरी शिकारीमुळे वाघांच्या मृत्यूची संख्या चिंतेचा विषय आहे. एका शिकारविरोधी तज्ज्ञाचे म्हणणे आहे की स्थानिक शिकारी या हत्यांमध्ये मोठी भूमिका बजावतात आणि ते पुढे म्हणतात की झूर टोळ्यांकडून होणा-या संघटित शिकारीच्या ९० टक्क्यांहून अधिक घटनांची नोंद केली जात नाही. २०२२ ते २०२३ पर्यंत, म हाराष्ट्रात ८६७ हेक्टर ओलसर प्राथमिक जंगल गमावले, जे १.२८ मेट्रिक टन कार्बन डायऑक्साइड उत्सर्जित करणारे आहे. आदर्शपणे राज्यात ३३ टक्के वनक्षेत्र असायला हवे, परंतु सध्या ते फक्त १६.५३ टक्के आहे. इंडिया स्टेट ऑफ फॉरेस्ट रिपोर्ट २०२३

नुसार, गेल्या दोन वर्षांत महाराष्ट्रातील वनक्षेत्र सुमारे ५४.५ चौरस किलोमिटरने कमी झाले आहे,अधिकृतपणे म जंग्ताप्राप्त स्त्रोतांकडून संकलित केलेल्या जागतिक बँकेच्या विकास निदेशकांच्या संग्रहानुसार, २०२२ मध्ये भारतातील एकूण वनक्षेत्र ७२६९२८ चौरस किमी नोंदवले गेले. रिमोट सेंसिंग सॅटेलाइट डेटा आणि फील्ड-बेस्ड इन्व्हेन्टरीच्या व्याख्येवर आधारित फॉरेस्ट सर्व्हे ऑफ इंडियाने तयार केलेल्या द्वैवार्षिक अहवालानुसार, २०२३ पर्यंत भारतातील एकूण वन आणि वृक्षच्छादन ८,२७,३५७ चौरस किमी होते, जे देशाच्या भौगोलिक क्षेत्राच्या सुमारे २५ टक्के व्यापते. भारताच्या राष्ट्रीय वन धोरणानुसार, पर्यावरणीय स्थिरता राखण्यासाठी जंगलाखालील एकूण

डॉ. प्रितम मि. गेंडाम

भौगोलिक क्षेत्राचा आदर्श टक्केवारी किमान ३३ टक्के अरुणे आवश्यक आहे. २०१० ते २०१८ दरम्यान, काही भागात ५० टक्क्यांपर्यंत मोठी झाडे नष्ट झाली. २०१० ते २०२२ पर्यंतच्या उपग्रह प्रतिमांचा वापर करून, संशोधकांना असे आढळून आले की २०१८ ते २०२२ दरम्यान अंदाजे ५६ लाख मोठी झाडे नाहीशी झाली. २०३० पर्यंत, भारतातील ४५-६४ टक्के जंगले हवामान बदल आणि वाढत्या तापमानाच्या परिणामांना सामोरे जातील. आजच्या आधुनिक सुविधा, साधनसंपन्न समाज आणि सरकार असूनही, बुद्धिमत्ता माणूस अनेक प्रवर्गाे कमकुवत आणि निराश होतो व आत्महत्या किंवा गुन्हा करतो. मग अशा परिस्थितीत जर वन्यजीवांना अन्न आणि पाण्याची गरज भाववण्यासाठीही संघर्ष करावा लागत असेल, तर त्यांची अवस्था किती वाईट असेल याची कल्पना आणणे कळू शकतो, अशा परिस्थितीत त्यांनी कुठे जावे, कसे जगावे?

पूर्ण नाव
छत्रपती संभाजीराजे शिवाजीराजे भोसले
जन्म
१४ मे १६५७
पुंरंद किल्ला, महाराष्ट्र
मृत्यू
११ मार्च १६८९
तुळुपूर, महाराष्ट्र (समाधी: वडू, महाराष्ट्र)

छत्रपती संभाजी महाराजांचा जन्म १४ मे १६५७ रोजी किल्ले पुंरंद येथे झाला. राजपुत्र असल्यामुळे रणांगणावरील मोहिमा आणि राजकारणातील डावपेच यांचे बाळकडू त्यांना लहानपणापासूनच मिळाले.संभाजी महाराजांच्या आई, महाराणी सईबाईंचे निधन महाराज लहान असतानाच झाले. त्यानंतर पुण्याजवळील कापूरहोळ गावची घाराऊ ही स्त्री त्यांची दूध आई बनली. संभाजी महाराजांचा सांभाळ त्यांची आजी राजमाता जिजाबाई यांनी केला.त्यांच्या सावत्र आई, पुतळाबाई यांनी देखील त्यांच्यावर खूप माया केली. मात्र त्यांची सावत्र आई सोयराबाई यांनी संभाजी महाराजांना पोरकेपणाने वागवले तसेच संभाजी महाराजांच्या राजकीय कारकिर्दीत उबळाडवळ करण्याचा प्रयत्न केला. अनेक ऐतिहासिक नोंदींप्रमाणे संभाजी महाराज अत्यंत देखणे आणि खूर होते. तसेच ते अनेक भाषांत विद्याविशारद व अत्यंत धुरंदर राजकारणी होते. राजकारणातील बारकावे त्यांनी भरभर आत्मसात केले होते. मुघल दरबारातील घडामोडी आणि राजकारण त्यांना लहान वयातच कळले तर त्यांचा त्यांना भविष्यात उपयोग होईल या विचाराने शिवाजी महाराजांनी त्यांना आग्रा भेटीच्या वेळी

बरोबर नेले. त्यावेळी संभाजीराजे ९ वर्षाचे होते. शिवाजी महाराज कैदेतून निसटल्यानंतर स्वराज्यापर्यंतची धावपळ संभाजी राजांनी सोसू नये आणि त्यामुळे त्यांना काही काळ सुरक्षित ठिकाणी ठेवणे गरजेचे होते. त्यामुळे शिवाजी महाराजांनी त्यांना मोरोपंत पेशव्यांच्या मेहुण्याच्या घरी मथुरेला ठेवले. मुघल सैनिकांचा संभाजी राजांच्या मागचा ससेमिरा थांबवण्याच्या उद्देशाने शिवाजी महाराजांनी संभाजीराजांचे निधन झाल्याची अफवा पसरवून दिली. ते महाराष्ट्रात पोहोचल्यानंतर काही काळाने संभाजी महाराज सुखरूपपणे स्वराज्यात येऊन पोहोचले. **तारुण्य** - इ.स. १६७४ मध्ये शिवाजी महाराजांचा राज्याभिषेक झाला तोपर्यंत संभाजीराजे राजकारणातील लहान बारकावे आणि रणांगणातील डावपेचांमध्ये तरबेज झाले होते. त्यांच्या विनम्र स्वभावाने राज्याभिषेकासाठी रायगडावर आलेल्या प्रतिनिधींना त्यांनी आपलेसे केले. शिवाजी महाराजांचा राज्याभिषेक झाल्यानंतर १२ दिवसात जिजाऊंचे निधन झाले. त्यानंतर संभाजीराजांकडे मायेने लक्ष देणारे कोणी राहिले नाही. शिवाजी महाराज स्वराज्याच्या राजकारणात आणि रणांगणावर गुंतले होते. तरुण संभाजीराजांचे शिवाजी महाराजांच्या दरबारातील अनुभवी मानक-यांशी अनेकदा मतभेद होऊ लागले. संभाजी महाराजांचा अभाव्य अण्णाजी दत्तोंच्या कारभाराला सक्त विरोध होता. शिवाजी

वीर योद्धा, कुशल सेनापती, पराक्रमी संभाजी, अलौकिक महापराक्रमी शूरवीर संभाजी राजे

महाराजांनी अण्णाजी हे अनुभवी आणि कुशल प्रशासक असल्यामुळे त्यांच्या ब्रध कारभाराकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले. पण संभाजी महाराजांना ते मान्य होणे कठीण होते. अण्णाजी दत्तो आणि इतर अनुभवी मानकी संभाजी महाराजांच्या विरोधात गेले.दरबारातील काही मानकी संभाजी महाराजांना अपमानास्पद वागणूक देऊ लागले; हे केवळ अण्णाजी दत्तोंच्या सांगण्यावरून केले. त्यांच्या विरोधामुळे त्यांना शिवाजी महाराजांबरोबर दक्षिण हिंदुस्थानाकडे मोहिमेवर जाता आले नाही. तसेच शिवाजी महाराजांच्या अनुपस्थितीत संभाजी म हाराजांचे हुकूम पाळण्यास अध्प्रधानमंडळाने नकार दिला. त्यामुळे शिवाजी महाराजांना कोकणातील शृंगारपूरचे सुभेदार म्हणून संभाजी महाराजांना पाठवावे लागले.**महाराजांना वाचवण्याचे प्रयत्न** छत्रपती संभाजी महाराज संगमेश्वरी पकडले गेल्यानंतर त्यांना वाचवण्याचे प्रयत्न झाले नाही असे नाही. महाराजांना वाचवण्यासाठी प्रयत्न मातळ्यांनी केले पण ते त्यात यशस्वी झाले नाही. यात सर्वात पहिला प्रयत्न हा जोत्याजी केसरकर यांनी केला. पुढे जाऊन अप्पा शास्त्री यांनी देखील महाराजांना सोडवण्याचा प्रयत्न केला पण हे दोन्ही प्रयत्न अयशस्वी ठरले.शारीरिक छळ व मृत्यू - मुघलांनी पकडल्या नंतर संभाजी महाराज आणि त्यांचे सल्लागार कवी कलश यांना औरंगजेबापुढे किल्ले बहादुरगड, आता धर्मवीरगड येथे आणण्यात

आले. मऔरंगजेबाने संभाजी महाराजांना सर्व किल्ले त्याच्या स्वाधीन करून स्वतंत्र जिवन जगण्याचेफ किंवा धर्मांतर करून इस्लाम धर्म स्वीकार करून मुसलमान बनल्यास जीवनदान देण्याचे मान्य केले. पण संभाजी महाराजांनी त्याला स्पष्टपणे नकार दिला. त्यानंतर औरंगजेबाने संभाजी महाराज आणि कवी कलश यांची विद्यूकाचे कपडे घालून अत्यंत मानहानीकाकर अशी धिंड काढण्यात आली. शेवटी दोघांनाही नर्क यातना देऊन क्रूरपणे अत्यंत हालहाल करून ठार मारण्याचा आदेश दिला. **दगाफटका** इ.स. १६८९च्या सुरुवातीला संभाजी म हाराजांनी त्यांच्या महत्त्वाच्या सरदारांना बैठकीसाठी कोकणात संगमेश्वर येथे बोलावले. १ फेब्रुवारी, इ.स. १६८९ रोजी बैठक संपवून संभाजी महाराज रायगडाकडे रवाना होत असतानाच औरंगजेबाचा सरदार मुकरंबखान याने महाराजांच्या नजीकच्या मद्दतीने संगमेश्वरावर हल्ला केला, फ्रेंच गवर्नर गेनरल मार्टीनने त्याच्या डायरीत याची नोंद करून ठेवली आहे, की जवळच्या माणसांनी दगाफटका केला. कारवाईसाठी गुप्तता बाळगली आणि सर्व कारवाईची आखणी खुपूच काळजीपूर्वक केली. मराठ्यांत आणि शत्रूच्या सैन्यात चकमक झाली. मराठ्यांचे संख्याबळ कमी होते. प्रयत्नांची शर्थ करूनही मराठे शत्रूचा हल्ला परतवून लावू शकले नाहीत. शत्रूने संभाजीमहाराजांना व त्यांच्यासोबत असलेल्या किलश यांना जिवंत पकडले.

याहिती संस्कार - सोपान पगारे
मो. ८०१०८९६७२२

छत्रपती शिवरायांबद्दल गरळ ओकणा-या कोरटकर विरोधात लिंबागणेशकरांचे जोडे मारो आंदोलन तातडीने अटक करून कठोर कारवाई करा :- डॉ.गणेश ढवळे

लिंबागणेश:- (दि. ०१) रयतेचे राजे छत्रपती शिवाजी महाराज, छत्रपती संभाजी महाराज , राजमाता जिजाऊ यांच्या बद्दल आक्षेपाई व बदनामीकारक वक्तव्य करून शिवप्रेमींच्या भावना दुखावणा-या नागपुरच्या प्रशांत कोरटकर यांना तात्काळ अटक करून त्यांच्यावर देशद्रोहाचा गुन्हा दाखल करण्यात यावा यासाठी सामाजिक कार्यकर्ते डॉ.गणेश ढवळे लिंबागणेशकर यांच्या नेतृत्वाखाली आज दि. ०१ अनिवार रोजी सकाळी ११ वाजता लिंबागणेश येथील छत्रपती शिवाजी महाराज चौकात जोरदार घोषणाबाजी करत प्रशांत कोरटकर यांच्या प्रतिमेला जोडे मारून निषेध व्यक्त करण्यात आला.ईतिहास संशोधक इंद्रजित सावंत यांना मोबाईल वरून धमकी देताना प्रशांत कोरटकर याने महाराष्ट्राची अस्मिता असलेले रयतेचे राजे छत्रपती शिवाजी म हाराज, छत्रपती संभाजी महाराज व राजमाता जिजाऊ यांच्या बद्दल हिनकस वक्तव्य केले असुन दोन समाजात तेढ निर्माण करण्याचा प्रयत्न देखील केला आहे.तसेच विकृत लेखक जेम्स लेन यांनी छत्रपती शिवाजी महाराज व

राजमाता जिजाऊ यांच्या बद्दल अत्यंत विकृत लिखाणाचे समर्थन करून तमाम शिवप्रेमींच्या

भावना दुखावल्या आहेत. मराठा समाजाला शिवगिाळ करून समाजामध्ये तेढ निर्माण

करण्याचा प्रयत्न केला आहे तसेच इतिहास संशोधक इंद्रजित सावंत यांना जीवे मारण्याची धमकी दिली आहे. महाराष्ट्र राज्याच्या मुख्यमंत्र्यांचे नाव घेऊन सदर व्यक्तीने हे वक्तव्य करत धमकी दिल्यामुळे हे प्रकरण अत्यंत संवेदनशील असुन तातडीने कठोर कारवाई करण्यात यावी अशी मागणी मुख्यमंत्री तथा एकनाथजी शिंदे, उपमुख्यमंत्री अजित पवार यांना जिल्हाधिकारी, पोर्लिस अधीक्षक बीड यांच्या मार्फत करण्यात आली आहे. यावेळी आंदोलनात राजेशभाऊ आप्पा गिरे, सरपंच बालासाहेब जाधव, सेवा सोसायटी चेअरमन रविंद्र निर्मळ, सार्वजनिक शिवजयंती उत्सव समिती अध्यक्ष अशोक वाणी, विक्रांत वाणी,अॅड.गणेश वाणी,बाळकृष्ण थोरात, भगवान मोरे ,लक्ष्मण वाणी, भालचंद्र गिरे, दादा गायकवाड, नामदेव वाणी, सीरम जाधव,रत्नाकर वाणी,संजय पावले, अशोक जाधव,पांडुरंग कानडे , कृष्णा कानडे, हनुमंत निर्मळ आदी सहभागी होते.

मुलाला कॉपी पुरविणाऱ्या त्या नायब तहसीलदारावर अखेर गुन्हा दाखल

बारावीच्या विद्यार्थ्यांना कॉपी पुरवताना नायब तहसीलदाराला रंगेहाथ पकडण्यात आले असल्याची घटना नगर जिल्ह्यातील पाथर्डी तालुक्यात घडली.नायब तहसीलदाराचे नाव अनिल तोरडमल असून आता प्रशासनाकडून त्यांच्यावर कारवाईचाबडगा उघडण्यात आला आहे. त्याच्यावर पोलीस ठाण्यात गुन्हा दाखल करण्यात आला आहे. सामाजिक कार्यकर्ते हरिहर गर्जे व किशन आक्काड यांनी ही घटना प्रशासनाच्या निदर्शनास आणून दिल्यानंतर हा प्रकार उघडकीस आला. या संदर्भात केंद्रसंचालक शिवराजी दळे यांच्या फिर्माईवरून आपण येथे आलो

परीक्षा केंद्रात येत होता. त्याच्याकडे असलेल्या शासकीय ओळखपत्रामुळे त्याला कोणी मजबूत केला नाही; मात्र आज बारावीचा जीवशास्त्राचा पेपर चालू असताना केंद्रावर बंदोबस्तास असलेले पोलिस उपनिरीक्षक एम. व्ही. गुट्टे यांना तोरडमल यांच्यावर संशय आल्याने त्याची माहिती दळे यांना दिली.त्यानंतर त्यांनी तोरडमल यांच्याकडे विचारपूस केली. त्याने चुकीची उत्तरे दिली, त्यानंतर आपण अहिल्यानगर येथील जिल्हाधिकारी कार्यालयात नायब तहसीलदार असून, आपला मुलगा परीक्षा देत असल्याने आपण येथे आलो असल्याचे सांगितले. परीक्षा केंद्राबाहेर जाऊ द्या, अशी विनंती त्याने पोलिस व केंद्रसंचालकांना केली; मात्र त्याला पोलीसांनी बाहेर जाऊ दिले नाही.

बीड नको रे बाबा... परभणी

